

РЕШЕНИЕ

№ 7707

гр. София, 20.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 07.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9932** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Х. М. А.- гражданин на С. срещу Решение №УП-ОК15/24.09.2021 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС, с което последният на основание чл.70,ал.1, връзка с чл.13,ал.1,т.1,2,3 и 4 от ЗУБ отхвърлил молбата за международна закрила на Х. М. А.- гражданин на С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че търсешият закрила има основателни причини за опасения от преследване и заплахи за сигурността в страната на произход, като административният орган не е отчетел и не е анализирал отправените към нея заплахи от страна на терористичната групировка“ Ал Ш.“, на която сомалийското правителство не може да противодейства ефективно и да я защити, като анализът на обстановката в страната на произход е повърхностен е не почива на общодостъпна информация за страната и интензитетът на насилието там. Посочва се още, че актът е немотивиран и се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание, оспорващият- Х. М. А. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се явява и с помощта на преводач от арабски език Д. Т. поддържа жалбата на заявените основания. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат П.,

определена от САК за процесуален представител и назначен за такъв от страна на съда в съображения ,изложени в писмена защита.

Ответникът по оспорването- Интервюиращ орган редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юриконсулт П., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от прокурор М. изразява становище за неоснователност на предявената жалба и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № РД05-781/09.12.2020 година на Председател на ДАБ към МС на РБ А. К. В.- Младши експерт в РПЦ- С., ПМЗ“ О. купел“ е определена за интервюиращ орган.

Със Заповед от 31.08.2021 година на Началник ГПУ С. принудително е настанена в звено за краткосрочно настаняване при СДВНЧ към Дирекция“ Миграция“ МВР-чужденецът-Х. М., гражданин на С., без документи за самоличност за срок от 30 дни.

На същата дата, оспорващият Х. А. депозирала молба до ДАБ, с която поискала от РБ предоставянето на закрила.

Молбата е постъпила в ДАБ на 07.09.2021 година, а след регистрирането оспорващият попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че е гражданин на С., етническа принадлежност сомалийка, по религия е сунит, образование-средно, по професия – домакиня, семейно положение- вдовица, владее арабски и сомалийски, без документи за самоличност.

На 07.09.2021 година е отправена Покана за явяване на интервю на 14.09.2021 година от 9,00 часа, като поканата е връчена на оспорващия с помощта на преводача от арабски език, запознат с правата и задълженията на търсещите закрила чужденци и с организациите, които предоставят правна помощ на търсещия закрила, и и е снета Евродак дактилоскопна експертиза.

На 13.09.2021 година с оспорващия е проведено интервю, в което тя посочила, че е съгласна да бъде преводач от арабски език- С. Ал Х., няма комуникативни пречки, не съществуват пречки от друг характер, посочила е, че е на 30 години, разведена ,като мъжът и не е мъртъв, притежава само сомалийско гражданство, сключила е религиозен брак на 06.11.2015 година в [населено място], а на 01.01.2018 година религиозен развод по мюсюлманската традиция, съпругът и три пъти и е казал“ аз се развеждам“ и тя е приела развода, като по техните обичаи сключването на брак става по сунитска традиция- идва в къщи неговото семейство, иска ръката и, нейното семейство приема, това е без документи и при развод става същото, няма деца, в Турция е имала оригинален паспорт, но в България използвал фалшив и го купила от трафикант в Турция за първи път е напуснала С. на 28.07.2018 година легално със самолет от М. с турска виза и останала в Турция три години, живяла е в И. две години с регистрационна карта от ВКБООН и една година в [населено място], в Турция е била регистрирана като бежанец но е загубила правото да бъде регистрирана поради неподписване от нейна страна на всеки 6 месеца , напуснала е И. , защото е

била излъгана от нейни приятели, че там може да намери работа, сама е напуснала С.. Влязла е в РБ с автобус с фалшив паспорт, но на границата е била задържана от полицията, не е подавал молба за закрила, няма близки и роднини в Държави – членки на ЕС, не е членувала в политическа партия или организация, не е имала проблеми с властите, с държавата, напуснала е С., защото след като се е развела със съпруга и един мъж от „Ал Ш.“ е намерил телефона и започнал да и предлага да се видят и да се оженят, но тя все отказвала- била заета и това е причината да напусне С. и в С. жените нямат право да отказват брак, иначе ще бъдат убити, но мъжът не е дошъл да я потърси, защото тя напуснала С., а след напускане на С., мъжът не е идвал да я търси, напуснала С., защото търсила работа в Турция.

На 24.09.2021 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № УП-ОК15, с което отхвърлил молбата на Х. М. А. за предоставяне на международна закрила. Решението е връчено на оспорващия на 06.10.2021 година, а текстът и е преведен на разбираем за нея език с помощта на преводача М. К..

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №УП-ОК15/24.09.2021 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност- да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В разглеждания случай, оспореното решение е издадено на основание чл.70, ал.1 от ЗУБ -разпоредба, предоставяща възможност на интервюиращ орган при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок до в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. За наличието на оперативна самостоятелност, говори и самият текст на чл.70, ал.1 от ЗУБ-чрез използване на израза ”може” .В този смисъл, по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган, при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да приложи ускорена процедура в производство по общия ред в срок до 14 работни дни от регистриране на чужденеца, когато молбата му е явно неоснователна. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност, даваща му право на свободна преценка при издаване на оспореното

решение и то по силата на самия закон-ЗУБ.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Интервюиращ орган при ДАБ към МС, на когото нормата на чл.70, ал.1 от ЗУБ е предоставила правото да приложи ускорена процедура в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. Наред с това от събраните доказателства е установено, че интервюиращ орган изрично е определен от Председател на ДАБ за такъв по силата на Заповед от 09.12.2020 година на основание чл.48, ал.1, т.10. от ЗУБ-Председателят на ДАБ определя интервюиращите органи на Държавната агенция за бежанците, които провеждат ускорена процедура в производство по общия ред. От доказателствата по делото е видно, че лицето А. В. е определена за интервюиращ орган от страна на Председател на ДАБ. По силата на чл.61, ал.2 от ЗУБ, чужденецът подал молба за предоставяне на международна закрила, се регистрира в Държавната агенция за бежанците и му се открива лично дело. Регистрацията се извършва не по-късно от три работни дни след подаването на молбата, освен ако се прилага срокът по [чл. 58, ал. 4](#). Молбата е подадена на 31.08.2021 година, но е постъпила в ДАБ на дата 07.09.2021 година, извършена регистрация на чужденеца и на тази дата му е открито лично дело, а срокът за произнасяне по молбата започва да тече не от подаване на молбата, а от регистрацията на чужденеца. Предвиденият срок от 14 работни дни е започнал да тече от дата 07.09.2021 година и съответно на това изтичащ на 24.09.2021 година-петък присъствен ден. Видно от Решението същото е издадено на дата 24.09.2021 година - в рамките на предвидения срок от 14 работни дни. Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл.70, ал.1 от ЗУБ, вр.с чл.13, ал.1 от ЗУБ.

При издаването на решението, Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално- правните разпоредбите на ЗУБ.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа по ред молба за закрила в РБ на дата 31.08.2021 година в Дирекция "Миграция", а е регистрирана в ДАБ на 07.09.2021 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е покана за явяване на интервю, попълнил е регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС. Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "[Чужденец](#)" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, чужденец, търсещ закрила "е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 31.08.2021/ съответно на това регистрирана на 07.09.2021 година представлява първа такава, а производството се е развило в съответствие с нормата

на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила. в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 31.08.2021/ пред Дирекция “Миграция“, а е регистрирана в ДАБ на 07.09.2021 година и то лично в съответствие с разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от арабски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС, а молбата е препратена в ДАБ. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че, „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;

в) „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подал/о молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение;, а

„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС;

и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 6 работни дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. От доказателствата по делото не се установява оспорващият да е поискал предоставянето на безплатна правна помощ. На второ място липсват и твърдения, че в хода на административното производство търсещият закрила под каквато и да е форма да е поискал предоставяне на правна помощ и такава му отказана, за да е налице нарушение на чл.12, т.1, б.в. и г от Директива 2013/32/ЕС, сочещ, че на търсещо закрила лице не може да им бъде отказвана възможността да се свържат с ВКБООН или с други организации, които предоставят юридически съвети или други консултации за кандидати в съответствие със законодателството на засегнатата държава-членка;

г) на тях и на техните правни или други съветници в съответствие с член 23, параграф 1 се предоставя достъп до информацията, посочена в член 10, параграф 3, буква б), и до информацията, предоставена от експертите, посочени в член 10, параграф 3, буква г), когато решаващият орган е взел тази информация под внимание при вземането на решение по тяхната молба. На следващо място, няма и нарушение на нормата на чл.22 от Директива 2013/32/ЕС, постановяваща и вменяваща в задължение на държави-членки на кандидатите да дадат възможност да се консултират, за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила, на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение. Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. Нещо повече дори, вярно е, че съгласно разпоредбата на чл.23, ал.2 от ЗУБ Държавата осигурява условия за получаване на правна защита на чужденците, търсещи международна закрила в Република България, но също така е вярно, че за да бъде упражнено едно право, то следва да бъде заявен/в конкретния случай, липсват доказателства оспорващият да е поискал предоставянето на правна помощ и такава да му отказана. Нормата на чл.22, т.8 от Закона за правната помощ, сочи, че правната помощ се предоставя на лица, търсещи международна закрила по реда на [Закона за убежището и бежанците](#), за които предоставяне на правна помощ не се дължи на друго правно основание и нормата не визира като абсолютно основание фактът, че лицето е търсещо закрила и този факт сам по себе си да доведе до безусловно предоставяне на правна помощ. Няма как фактът, че едно лице търси закрила да доведе до задължителност на предоставяне на правна помощ по реда на чл.22, т.8 от ЗПП, защото на първо място ЗПП визира кръга от субекти, които имат право на безплатна правна помощ, но също така и условията, на които следва да отговарят лицата, попадащи в предметния обхват на правната помощ, за да им бъде предоставена такава. Наред с това, нито в ЗПП, нито в ЗУБ е предвидено задължение винаги и безусловно при подадена молба за закрила, и то без изрично искане от страна на търсещия закрила, административният орган служебно да предоставя правна помощ на всеки търсещ закрила. Нещо повече дори, съгласно член 22 от Директива 2013/32/ЕС-Право на правна помощ и представителство на всеки етап от процедурата, на кандидатите се дава възможност да се консултират, за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила, на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение, а съгласно т.2 на чл.22 от Директивата, Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. Както при подаване на молбата, така и при всички последващи действия във връзка с молбата, му е осигурен преводач и на проведеното интервю също е присъствал такъв и то от английски и арабски език, които владее оспорващият. Този факт се потвърждава от подадената първоначално молба за закрила, депозирана и написана лично от него на арабски език, последвалите депозирани молби от страна на оспорващия – също на арабски език, проведеното интервю е на арабски език, който той е посочил, че владее. Още при регистрацията на оспорващия по реда на [чл. 61, ал. 2 ЗУБ](#)/както при подаване на молбата, така и при попълване на

регистрационния лист оспорващият е посочил, че владее езици- арабски и сомалийски. Този документ му е преведен и го е подписал без възражения и след като чужденецът е посочил арабски и сомалийски като езици, които разбира, безспорно е спазена разпоредбата на чл.14,ал.2 от АПК/ като му е осигурен преводач от същия заявен от него език.Наред с това, в чл.12 от Директивата изрично е посочено, че търсещите закрила се интервюират на език,който владеят или за който има разумни основания да се счита,че те разбират.Търсещият закрила е гражданин на С., като официалният език е сомалийски и арабски, но оспорващият е заявил, че владее езиците арабски и сомалийски. Основното интервю в ускореното производство е проведено на арабски език, чиято цел е била сомалийският гражданин да представи личната си история и да изясни причините, поради които иска да напусне страната си на произход и да иска закрила в Република България и то представена от него на арабски език, като при провеждането на интервютата, оспорващият е заявил, че няма пречка С. Ал Х. да бъде преводач, няма комуникативни пречки и разбира арабски език. Така кандидатът е бил максимално улеснен да разбира въпросите на интервюиста, а отговорите му да бъдат правилно разбрани и точно преведени. В съставения за това интервю протокол в края има отбелязване, че е проведено на разбираем от чужденеца арабски език, текстът му е прочетен на арабски език и без да съществуват комуникативни пречки, без негови възражения и допълнения. С оглед това, настоящият съдебен състав намира, че езиковата процесуална гаранция по [чл. 63а, ал. 6 ЗУБ](#) и чл. 12, ал.1, б. "б."от Директива 2013/32/ЕС не е нито отнета, нито е ограничена.Наред с това,самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл.14 от Директивата- преди да се произнесе решаващият орган, на кандидата се предоставя възможност за провеждане на лично интервю относно неговата молба за международна закрила с лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Личните интервюта по същността на молбата за международна закрила се провеждат винаги от персонала на решаващия орган. Настоящият параграф не засяга член 42, параграф 2, буква б), ,а за датата на личното интервю оспорващият е запознат чрез изпращане на Покана за явяването му на определена дата, разяснени са му последиците от неявяване на интервю, а текстът на поканата отново е преведен на разбираем от него език с помощта на преводач от арабски език. Самото интервю е проведено при спазване на разпоредбите на Директивата-чл.15 и следващите- без присъствието на членовете на семейството,проведено е при условията които гарантират съответстваща поверителност,осигурени са всички условия личното интервю да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин и най- вече интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила

, който е бил в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто,

в) избират преводач, който да е в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто. Общуването се осъществява на предпочетен от кандидата език, освен ако няма друг език, който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. Когато това е възможно, държавите-членки предоставят преводач от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган няма причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да

представи изчерпателно основания за молбата си. От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведеното интервю и самият оспорващ е подписал същото, като текстът на протокола е преведен на разбираем за него език отново с помощта на преводача от арабски език . В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от

Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

Производството е приключило без забавяне, като в предвидения по чл.70 от ЗУБ срок от 14 работни дни от регистриране на молбата на търсещия закрила интервюиращ орган е приложил ускорена процедура в производството по общия ред, когато молбата за предоставяне на закрила е явно неоснователна. Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, както и че производството е следвало да се развие в производство по общия ред. На първо място, при казаното по- горе, на интервюиращ орган по силата на изрична правна норма е предоставено правото да приложи ускорена процедура в производство по общия ред в срок от 14 работни дни от регистриране на молбата на чужденеца, търсещ закрила, когато молбата за предоставяне на статут е явно неоснователна. На второ място, именно тази свободна преценка на интервюиращ орган, предоставена по силата на закона, не подлежи на съдебен контрол, защото органът при наличието на предвидените в закона предпоставки е приложил ускорената процедура в производството по общия ред. На следващо място, интервюиращ орган е разполагал с оперативна самостоятелност, даваща му право на свободна преценка да приложи ускорената процедура в производство по общия ред. Предпоставки за прилагане на тази норма е молбата да е явно неоснователна. Коя молба е явно неоснователна е посочено в нормата на чл.13 от ЗУБ, като по т.1 и т.2/ които са послужили като основание за издаване на решението-молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по **чл. 8, ал. 1 и 9**, съответно по **чл. 9, ал. 1, 6 и 8**, и чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване; Неоснователен е доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил бежанската му история, защото от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила, интервюиращ орган при ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му на произход.

При издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано ,че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец,който поради основателни опасения от преследване,основани на раса,религия,националност,политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на

тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл. 1, т. 1, буква и от Директивата означава признаването от държава-членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си С., за да замине за Турция и да си търси работа и със заплахи, свързани със живота и от страна на непознат човек от движението „Ал Ш.“, които и предложил нежелан брак по телефона, като един месец преди да напусне С. непознат мъж и се обадил по телефона и предложил да се ожени за нея, като контактите между тях продължили само по телефона, като тя отклонявала срещите лице в лице под предлог, че е много заета и веднага след пристигането си в Турция получила съобщение от въпросния човек, че ако се върне ще бъде бита и тя блокирала номера.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава-членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите-членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4, параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи: „Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“. Член 9 от

Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция- трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от [ЕКПЧ], или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми- физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване, като в член 10 от Директивата, озаглавен „Мотиви за преследване“, който също е включен в глава III, гласи в параграф -При оценяването на мотивите за преследване държавите членки вземат под внимание. Но от проведеното интервю, не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец. Общото твърдение, че е напуснала родината си С., защото човек от групировката „Ал Ш.“ и предложил принудителен брак не може да обуслови каквото и да е преследване или страх от преследване. Но така изложените обстоятелства не могат да доведат до извод, че спрямо търсещия закрила е упражнено каквото и да е преследване, защото от доказателствата по делото и от нейната бежанска история, не може да се установи, че е напуснала С. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплахата от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплахата. Напротив- ако е имал сериозни заплахата от каквото и да е естество/ а той самият сочи, че не е имал лични заплахата/, то възниква въпросът как легално е напуснал родината си и е заминал за Турция. Обосновано административният орган е приел, че заявеното от нея във връзка с твърденията за заплахата от страна на непознат мъж от движението „Ал-Ш.“, които и предложил нежелан брак по телефона е недостоверно, противоречиво и лишено от логическа връзка, защото молителят не може да даде отговор откъде този човек е намерил телефона, как без да знае и познава отпреди този човек знае за съществуването и не знае откъде същият се е сдобил с нейния телефон. Така изнесената информация не се подкрепя и от информацията от представената Справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ от 21.09.2021 година, тъй като в общодостъпните източници не е открита такава информация относно съществуването на практика, при която бойци от „Ал Ш.“ предлагат принудителен брак и то посредством

телефонно обаждане. Съществуват данни, че „Ал Ш.“ извършва основано на пол насилие предимно чрез принудителни бракове, като организацията налага бракове на момичета и жени на възраст от 14 до 20 години в селата под свой контрол, като семействата на въпросните момичета и млади жени обикновено нямат друг избор, освен да се съгласят или да се изправят пред насилие. В конкретната хипотеза, оспорващата не попада в тази категория, която представлява интерес за принудителен брак, защото е на възраст, далеч над предпочитаната. Нещо повече дори и да се приеме твърдението и, че на нея и е предлаган принудителен брак, то следва да бъде посочено още едно нещо- след 2011 година радикалната групировка не контролира и няма присъствие в С. столица М., тъй като този град се контролира от сомалийското правителство и от Мисията на Африканския съюз с одобрението на Съвета за сигурност на ООН и през 2018 година тя е била на 27 година, която възраст не е предпочитана от групировката. На още по- силно основание- групировката не предлага принудителен брак, а направо действа, а от отразеното в интервюто- дълго време тя е провеждала разговори с мъж, представил се за човек от „Ал Ш.“ и същият е искал да се видят, но тя все отказвала / при което ако това твърдение е вярно, то няма как с методите и начините на действие на групировката въпросното лице да има толерантност към нея и при отказ да се видят той да се съгласи с нея , при положение , че жените нямат право на избор , а са длъжни да приемат принудителния брак. Нещо повече дори- не е ясно как тя е разбрала ,че този човек е именно от тази групировка, защото самото представяне за такъв и нейното твърдение, че е такъв не води до извод , че лице от тази групировка и се е обадило, още повече, че не я посещавало както преди заминаването и ,така и след това не я търсило, което пък е далеч от профила на самата групировка за начин на действие.

С оглед на това ответникът по оспорването е приел,че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот.„Мигрант“съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини ,различни от изброените в определението за бежанец ,доброволно напуска страната си , за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер,а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Наред с това,от доказателствата по делото е видно, че оспорващият е напуснал родината си и преди да дойде в РБ е бил Турция, сатанла етам тир годин, работила е и сакла да отиде в А. , защото има пиратели там. Общата обстановка в С. сама по себе си не дава основание да се приеме, че е налице опасение от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година.

Законосъобразно Интерювиращ орган ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б.”в”от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните

стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорвания не може да се приеме, че същият е напуснал страната си С. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отношение или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал С. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и е подала молба за закрила едва след като е задържан на ГПУ С. и представената бежанска история е противоречива и недостоверна, още повече, че сама твърди, че първо е вдовица, след това е разведена, човекът в продължение на едни месец е провеждал с нея телефонни разговори и и е предлагал да сключат брак, като първо е пристигнала до една сигурна страна, в която е могла да поиска закрила, такава и е била предоставена според нея, но поради нейното поведение е загубила качеството на бежанец, напуснала е Турция с единствената цел да си осигури добър живот и добър стандарт на живот в А., където има приятели.

От приложените две Справки за ситуацията в страната му на произход (С. е видно, че **С. е официално Федерална Република С.**), известна до неотдавна като **Демократична република С.**, е държава в Източна А., заема по-голямата част от Сомалийския полуостров, познат като „Африканския рог“. Има площ 637 700 km¹. Граничи с три страни: Д. – 65 km, на северозапад; Е. – 1710 km, на запад и К. – 720 km, на югозапад. На север има брегова линия с А. залив, на изток и юг – с И. океан. Дължината на брега е 3230 km, която е най-голямата в А. Понастоящем държавата съществува само де юре. С. няма единно правителство, обща валута, нито каквито и да е атрибути на функционираща независима държава. Де факто в С. управляват местните племенни военачалници на С. (бившата британска колония), П. и други регионални кланови вождове. С. е членка на Организацията за африканско единство (1963), на ООН (1960). В миналото страната е разделена на две части, като по-голямата е италианска колония под името Италианска С., а съответно по-малката северна част на страната е под британска власт и е назовавана Британска С.. След независимостта от 1960 г. страната е управлявана от А. А. Ш., който е убит през 1969 г. След неговото управление настъпва политически вакуум. Военните се възползват от ситуацията и завземат властта. Президент на страната става С. Б. Той управлява успешно страната и въвежда съветски социалистически модел. Проведени са модернизации на инфраструктурата, повишава се грамотността. През 1977 г. С. напада Е. с цел окупирането на О.. Войната е неуспешна и през 1991 г. тя води да свалянето на Б. от власт.

Между януари 1991 г. и август 2000 г. С. няма работещо правителство, в страната царя глад и гражданска война, в северната част се отделя независима република. След резолюция на ООН през 1992 г. в С. са изпратени международни

умиротворителни части (предимно сили на САЩ), които са победени и бързо се оттеглят. Слабо парламентарно управление е създадено през 2000 г. с президент А. С. Х., но през 2003 г. то завършва мандата си, без да успее да установи стабилен държавен контрол в страната. На 10 октомври 2004 г. временен парламент, който заседава в съседна К., избира за президент А. Ю. А. от клана Д. – един от двата най-мощни и многобройни клана в С., който се ползва и с подкрепа от Е.. Вторият по значение клан – Х., дава на страната новия премиер – А. М. Г.. Но от съображения за сигурност президентът и премиерът управляват от Н., столицата на съседна К.. Населението на С. е около 10,7 млн. според оценката на ООН за 2003 г. Близко 85% от тях са от сомалийската етническа група, което прави страната една от най-хомогенните в А. в демографско отношение. Голяма част от населението води номадски начин на живот (около 30% номади и 20% полуномади, което затруднява точната оценка на броя на жителите. От друга страна, градското население е 34% от общото за страната, като урбанизацията е средно между 5 и 8% на година. Много от селата бързо прерастват в градове. Заради дългогодишната гражданска война, сомалийската диаспора е многобройна, една от най-големите в А.. Само в А. извън страната си живеят около 1 000 000 етнически сомалийци, без да се броят О. и Д.. Въпреки това населението на С. е относително изолирано заради анархията. Положителен ефект от тази изолация е изключително niskият процент на заразените със СПИН – между 1,5 и 2% от общото население. Естествен прираст: 29‰. Средна продължителност на живота – мъже – 47 г., жени – 51 г. Сомалийците почти изцяло са сунити. Влиянието на християнството значително намалява през седемдесетте, когато повечето ръководени от църкви училища са закрити и мисионерите са изпратени у дома. От 1989 г. в страната има католически архиепископ; катедралата в С. е управлявана много зле по време на Гражданската война от януари до февруари 1992 г. С. конституция обезсърчава развитието и разпространението на религия, различна от исляма. Това разграничава С. от съседните държави, които са християнски или привърженици на африканските вярвания. **Х. ал-Ш. ал-Муджахидин** в превод „Муджахидинско младежко движение“, по-известно само като **ал-Ш.** в превод „Младешите“) е терористично крило на войнствената ислямистка организация ал-К., базиращо се в С.. Официално е признато през 2012 година. Към 2012 година групировката контролира големи площи от южната част на страната, където по някои сведения е наложила строгото спазване на шерията. В. потенциал към май 2011 година е около 14 426 войника. През февруари 2012 г. водачите на ал-Ш. имат противоречия относно съюза с Ал-К. и бързо губят контрола си. Групата израства от Ислямския съюз на съдилищата, която се разделя на няколко по-малки фракции след поражението си от 2006 г. от Сомалийското Преходно федерално правителство (ПФП) и военните съюзници на ПФП от Е.. Ал-Ш. описва себе си като водеща джихад срещу „враговете на исляма“ и води битки с ПФП и Мисията в С. на Африканския съюз (А.). Обвинявайки чуждоземните организации в задни мисли, за членовете на групировката се твърди, че са заплашвали, отвлечали и убивали помощни работници, което води до прекратяването на хуманитарните операции и извеждането на лицата, занимаващи се с облекчаване на военното положение. Групировката е обявена за терористична организация от няколко западни правителства и служби за сигурност.

В началото на август 2011 година войниците на ПФП и техните съюзници от А. успяват, по някои сведения, в превземането на М. от войниците на Ал-Ш.. В резултат на едно от последните засушавания и убийството на високо поставени лица в

организацията, в Ал-Ш. настъпват идеологически разцепления. Ал-Ш. е враждебно настроена към [суфистките](#) традиции и често води сблъсъци с войнствената суфистка групировка [А. С. У.](#).

Не е налице и заплахата спрямо оспорващия, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9,ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година,Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15,ал.1,б."в", във връзка с чл.2,б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като- съществуването на тежки и лични заплахы срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахы може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахы. От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия сомалия е видно,че в страната няма въоръжен конфликт. Съгласно доклад на ВКБООН за „Правни съображения относно достъпа до защита и връзката между бежанец и третата страна“ в контекста на връщането и трансфера към трета сигурна страна , концепцията на първа сигурна страна на убежище е общо прилагана в случаи, в които в предишна държава лицето вече е намерило международна закрила, която продължава да бъде достъпна и действаща за засегнатия индивид. Съгласно заключения на Изпълнителния комитет на ВКБООН би трябвало да се обърне внимание на концепцията, че убежището не би трябвало да бъде отказвано само на основание, че то би могло да бъде поискано от друга държава, в случаите обаче в които изглежда, че лице преди да поиска убежище вече е имало близка връзка с друга държава, тя/ той може, ако изглежда справедливо и разумно да бъде призован да поиска убежище първо от тази държава и изискването на връзка на бежанец или търсещия убежище с третата страна не е задължително съгласно международното право. Лицето също може да бъде върнато в държава, през която е преминало по пътя си и в съответствие със Заключение № 15 на Изпълнителния комитет на ВКБООН, чуждият гражданин преди да подаде молба за закрила в РБ има връзка с Турция, която е сигурна страна. Заявеното от оспорващия във връзка с личното положение в С. е недостоверно и неподкрепено с никакви доказателства.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини,посочени в разпоредбата на чл.9,ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер-защото тук има условия за добър живот.

В контекста на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноси.
Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА РЕШЕНИЕ № УП-ОК15/24.09.2021 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС, с което последният на основание чл.70,ал.1, връзка с чл.13,ал.1,т.1,2,3 и 4 от ЗУБ отхвърлил молбата за международна закрила на Х. М. А.- гражданин на С..

На основание чл.138,ал.1 от АПК препис от решението да се изпрати на **СТРАНИТЕ.**

Решението **НЕ** подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл.85,ал.4 от ЗУБ.

СЪДИЯ: